

Arrest

nr. 139 691 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BAERT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 3 mei 2013 als minderjarige toe op Belgisch grondgebied en diende op 6 mei 2013 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 29 november 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 27 februari 2014 (RvV 27 februari 2014, nr. 119 760).

1.3. Verzoeker diende op 7 mei 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 18 september 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 30 september 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.05.2014 werd ingediend door :

F.(...) F.(...), R.(...)

geboren te (...)

op (...)

nationaliteit: Iran

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verblijft sinds 03.05.2013 in België en diende op 06.05.2013 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 03.03.2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 21.12.2013, waarbij hem uitstel werd toegekend om het grondgebied te verlaten tot 21.03.2014, en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan tien maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op artikel 8 van het EVRM. Hij haalt aan dat zijn broer, de heer H.(...) F.(...) F.(...) in België verblijft en in het bezit gesteld werd van een verblijfstitel en dat hij bij zijn oom woont, de heer B.(...) Y.(...) die de Belgische nationaliteit bezit. Zijn ouders zouden niet in het land van herkomst Iran wonen. Verzoeker stelt dat hij volledig afhankelijk is van zijn broer en zijn oom en dat zijn oom hem financieel steunt. Hij zou zelf niet over financiële middelen beschikken om zich naar het land van herkomst te begeven. Hij haalt tevens aan dat van zijn oom en broer niet kan geëist worden dat zij naar Iran verhuizen. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat echter niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het feit dat betrokkene bij zijn oom verblijft en dat ook zijn broer in België verblijft, vormt dus op zich geen buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer om zich in regel te stellen met de vreemdelingenwetgeving verhindert. Het argument dat betrokkene financieel afhankelijk is van zijn familieleden en niet over de nodige middelen beschikt om terug te reizen, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, aangezien verzoeker hiertoe desgewenst beroep kan doen op het vrijwillig terugkeerprogramma: Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus,

accommodatie/huur, extra bagage, in België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Betrokkene haalt aan dat de mensenrechten in Iran niet gerespecteerd worden en verwijst naar enkele rapporten en websites van mensenrechtenorganisaties. Hij brengt echter geen persoonlijke elementen naar voor, waaruit blijkt dat hij mogelijk een risico zou lopen bij een terugkeer. Het blijft bij een loutere algemene verwijzing naar enkele bronnen, zonder toepassing op de persoonlijke situatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen : "In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. " (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07.2007, nr 1.018). Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een algemene bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt aan dat het voortzetten van deze procedure onwerkbaar zou worden indien hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst, omdat het contact met zijn raadsvrouw quasi onmogelijk zou zijn gelet op de afstand. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, daar voor alle vreemdelingen die een aanvraag moeten indienen in hun land van herkomst geldt dat er een zekere afstand is tussen hun verblijfplaats in het land van herkomst en de woonplaats van hun advocaat in België. Betrokkene toont niet aan waarom voor hem een uitzondering zou moeten gemaakt worden. Bovendien kan betrokkene vanuit zijn land van herkomst via allerlei moderne communicatiemiddelen zoals e-mail en telefoon contact onderhouden met zijn raadsvrouw indien hij dit wenst. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat de vertrouwelijkheid op die manier niet gegarandeerd zou zijn.

De advocate maakt de vergelijking met het dossier van de heer Scott Manyo, omdat betrokkene hier een opleiding volgt. Hierbij dient opgemerkt te worden dat elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht wordt. Het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt.

De vermeende schending van art. 13 van het Internationaal Verdrag inzake Economisch, Sociale en Culturele Rechten, kan niet weerhouden worden. Betrokkene toont immers op geen enkele wijze aan dat hij geen voortgezette opleiding zou kunnen volgen in het land van herkomst die aan de bepalingen van art. 13 van het Internationaal Verdrag inzake Economisch, Sociale en Culturele Rechten voldoet. Het feit dat verzoeker zijn huidige opleiding zal moeten onderbreken bij een terugkeer naar het land van herkomst, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkene op de hoogte was van het feit dat zijn verblijf enkel werd toegestaan in het kader van de asielprocedure, dat de mogelijkheid bestond dat zijn asielaanvraag zou afgewezen worden en dat hij België zou moeten verlaten. Op 21.12.2013 werd betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waarbij hem uitstel werd toegekend om het grondgebied te verlaten tot 21.03.2014.

De elementen van integratie- namelijk dat betrokkene een opleiding volgt en in het kader van deze opleiding met een leerovereenkomst tewerkgesteld is, dat hij in de toekomst een knelpuntberoep zou kunnen invullen; dat hij zich geïntegreerd heeft; dat hij verklaart hier al een uitgebreid sociaal netwerk uitgebouwd te hebben; dat hij Nederlands leert - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag, om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State

(Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"- Buitengewone omstandigheden

Verweerster is van mening dat er geen buitengewone omstandigheid voorhanden is in het dossier van verzoeker.

De buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het niet onmogelijk maar wel bijzonder moeilijk maken de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Verzoeker heeft aangehaald dat zijn ouders in Brazilië wonen, echter gezien het feit dat zijn vader er aan de drugs is zijn allerhande problemen ontstaan en kunnen zijn ouders ook niet voor hem zorgen.

Verzoeker heeft enkel nog familie in België die voor hem kan zorgen. Het betreft zijn broer (H.(...) F.(...) F.(...)) en zijn oom (B.(...) Y.(...)). Het is de oom van verzoeker waar verzoeker een gezin mee vormt.

Verweerster stelt dat van verzoeker verwachten dat hij voor onbepaalde tijd naar Iran zou gaan om daar louter en alleen een aanvraag in te dienen geen inbreuk zou maken op art. 8 EVRM.

Het is verzoeker echter allerm minst duidelijk waarom het feit dat verzoeker helemaal geen banden in Iran heeft en zijn familie die voor hem zorgt hier in België is, geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

Verzoeker is slechts 19 jaar en heeft geen enkele binding met Iran. Verzoeker woonde immers al jaren in Brazilië voor hij naar hier kwam om bij zijn oom te wonen nu zijn vader niet voor hem kan instaan gezien het een drugsverslaafde is. Er mag hierbij niet vergeten worden dat de mensenrechten in Iran niet worden gerespecteerd en dat verzoeker evenzeer zou worden blootgesteld aan een mogelijke schending van art. 3 EVRM.

"The United Nations Human Rights Council voted 21 to 9 to renew the mandate of Special Rapporteur Ahmed Shaheed, a welcome development for human rights in Iran, the International Campaign for Human Rights in Iran said today.

The vote signals continued concern in the international community that the human rights situation has not improved as expected since the inauguration of President Hassan Rouhani, the Campaign added. The resolution to renew the mandate received 21 votes in favor, 9 against, and 16 abstentions. (...)

During the current session of the UN Human Rights Council, both Secretary General Ban Ki-Moon and Special Rapporteur Shaheed presented reports documenting continued human rights violations in Iran, and the Iranian delegation issued its response, drafted by the Iranian Judiciary though this year lacking in the harsh ad hominem rhetoric of years past. (...)"

(stuk 4, International Campaign for Human Rights in Iran, "Iran's human rights showing little progress, UN votes to renew special mandate", dd. 28 maart 2014, te consulteren op <http://www.iranhumanrights.org/2014/03/unhrc-2014/>).

"The human rights situation in the Islamic Republic of Iran continues to warrant serious concern, with no sign of improvement in the areas previously raised by the General Assembly or the various human rights monitoring mechanisms. This includes progress in advancing commitments accepted by the Government during its 2010 universal periodic review. Tensions between various aspects of the country's laws and its human rights obligations, along with the capricious application of those laws, remain causes of the lack of progress. As a result, gender discrimination, as well as systemic and systematic violations of civil, political, economic, social and cultural rights, continue to characterize the human rights situation in the country."

(stuk 5, UN Human Rights Council, 'Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran', dd. 4 oktober 2013, te consulteren op <http://shaheedoniran.org/wpcontent/uploads/2013/10/N1350031.pdf>).

"Iran's crackdown on freedom of expression has dramatically escalated in the run up to this week's parliamentary elections, Amnesty International said Tuesday.

(...)

The report finds that in recent months a wave of arrests has targeted a range of groups, including lawyers, students, journalists, political activists and their relatives, religious and ethnic minorities, filmmakers, and people with international connections, particularly to media.

(...)

In Iran today you put yourself at risk if you do anything that might fall outside the increasingly narrow confines of what the authorities deem socially or politically acceptable.

(...)

Harassment, arrest and imprisonment of human rights defenders, including women's rights groups, has also intensified and several NGOs have been shut down.

(...)

Amnesty International said the attacks on dissenting views come against a backdrop of a worsening overall human rights situation in Iran.

There were around four times as many public executions in 2011 as in 2010, a practice that Amnesty International said was used by the authorities to strike fear into society. "

(stuk 6, Amnesty International, 'Iran: New report finds surge in repression of dissent', dd. 28 februari 2012, <http://www.amnesty.org/en/news/iran-new-report-finds-surge-repression-dissent-2012-02-28>). Het valt dan ook niet redelijk van verzoeker te verwachten dat hij zich naar Iran moet begeven louter en alleen om een aanvraag in te dienen.

Het feit dat de familie die voor hem zorgt hier is, hij slechts 19 jaar is en geen enkele ervaring meer heeft met Iran, maakt genoegzaam een omstandigheid uit die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoeker om de aanvraag in Iran in te dienen. Het is evenwel helemaal niet duidelijk gemaakt in de bestreden beslissing waarom dit niet zo zou zijn. Art. 9bis Vw. en de motiveringsplicht werd geschonden.

Daarnaast beschermt art. 8 EVRM het gezins-en familieleven, het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven primeert (EHRM, zaak Marckx, 1979, Publ. Hof, Serie A, vol 31).

Welnu, verzoeker vormt een dergelijk feitelijk gezinsleven met zijn familie hier in België.

Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel. Dit is eveneens van toepassing indien het om een eerste toegang gaat (EHRM., Sen t. Nederland).

Verweerster diende aldus een belangenafweging door te voeren. Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet waarom het belang dat de staat er bij heeft dat verzoeker een aanvraag in het buitenland indient zwaarder zou doorwegen dan het belang van verzoeker om hem hier in te dienen. Dit gaat te meer op gelet op de omstandigheden hierboven geschetst.

Daarnaast werd ook aangegeven dat verzoeker hier een opleiding volgde. Het loutere feit te verwijzen naar het feit dat verzoeker diende te weten dat zijn verblijf hier slechts werd toegestaan in afwachting van een antwoord op de asielaanvraag volstaat niet om te verantwoorden dat het onderbreken van een opleiding geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

- Toepassing van de regeringsinstructies

Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009. Deze instructies werden echter door de Raad van State vernietigd op 9 december 2009.

In een nieuwsbrief van de vzw Kruispunt Migratie-Integratie lezen we dat zowel het kabinet van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet (stuk 3). Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dergelijke stelling volgt bovendien uit het vertrouwensbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het komt de rechtszekerheid ten goede de vooropgestelde criteria te blijven volgen zolang er geen duidelijkheid is over een nieuw beleid.

Nu de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block, net zoals de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken verzekeren dat de criteria van de regeringsinstructies nog steeds van toepassing zijn, kan de verwerende partij in de bestreden beslissing niet voorhouden dat deze regeringsinstructies niet meer gelden en dat deze bijgevolg niet meer toegepast kunnen worden.

Bij de toepassing van de criteria van de regeringsinstructies dient er geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone

procedure aangetoond te worden. De omschreven prangende humanitaire situaties houden een buitengewone omstandigheid in.

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

Het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid wordt door de verwerende partij echter strikt geïnterpreteerd. De verwerende partij past de instructies toe, zonder verdere ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid te laten spelen. Deze dwingende toepassing van de voorwaarden, waardoor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt, druist volledig in tegen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid!

De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast.

Dit werd eveneens bevestigd door de Raad van State. In deze arresten blijkt duidelijk dat de instructies van 2009 niet “klakkeloos” mogen worden toegepast (RvS nr 215.571 van 5 oktober 2011, 14de kamer, zaak A. 198.554/XIV-32.682 en RvS nr. 217.532 van 24 januari 2012, 14de kamer, zaak A 199.142/XIV – 32.856).

In casu dient vastgesteld te worden dat de humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt niet op haar waarde wordt beoordeeld. De prangende humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, heeft een belangrijke gelijkenis met een situatie omschreven in de regeringsinstructies. Verzoeker is net 19 jaar geworden en heeft enkel familie die voor hem kan zorgen in ons land. Hij heeft bovendien geen ervaring in Iran, noch heeft hij er enige binding nu hij al jaren in Brazilië woont.

Het niet aanvaarden van de humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt en de daarin vervatte buitengewone omstandigheid is dan ook in strijd met het huidige beleid van de verwerende partij, aangezien tot op heden het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie immers aan de orde blijft. De regularisatieaanvragen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dienen, teneinde de rechtszekerheid te dienen, tot op heden, beoordeeld te worden in de geest van de regeringsinstructies.”

3.2. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.5. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 7 mei 2014 blijkt dat verzoeker volgende buitengewone omstandigheden had ingeroepen:

“Hieronder vindt U de redenen waarom verzoeker niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar de machtiging bij toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post aan te vragen.

.2.1. voorgaande procédures

De heer R.(...) F.(...) F.(...) vroeg op 6 mei 2013 asiel aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 29 november 2013 mm Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze negatieve beslissing werd op 20 december 2013 beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De negatieve beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 119 760 van 27 februari 2014.

Verzoeker blijft desondanks volharden in zijn asielrelaas.

1,2,1 Prangende humanitaire situatie: schending van artikel 8 E.V.R.M, en 3 E.V.R.M.

De situatie waarin verzoeker zich bevindt maakt een buitengewone omstandigheid uit in de zin van de regeringsinstructie van 19 juli 2009 waardoor de huidige aanvraag in België kan worden ingediend, Hoewel deze instructies werden vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009 hebben de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid en de Dienst Vreemdelingenzaken publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

In een nieuwsbrief van de vzw Kruispunt Migratie-Integratie lezen we dat zowel het kabinet van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet (stuk 2). Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Verzoeker heeft een gewettigd vertrouwen dat de openlijke verklaringen van de beleidsverantwoordelijken ook zullen worden toegepast in zijn individueel geval. De gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur wordt opgewekt bij verzoekende partijen moet dan ook worden gehonoreerd. Dergelijke stelling volgt bovendien uit het vertrouwensbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het komt de rechtszekerheid ten goede de vooropgestelde criteria te blijven volgen zolang er geen duidelijkheid is over een nieuw beleid.

Bij de toepassing van de criteria van de regeringsinstructies dient er geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure aangetoond te worden. De omschreven prangende humanitaire situaties houden een buitengewone omstandigheid in!

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

In casu dient vastgesteld te worden dat de humanitaire situatie waarin de verzoeker zich bevindt niet op haar waarde wordt beoordeeld. De prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt, heeft opvallend veel gelijkenissen met enkele van de situaties omschreven in de regeringsinstructies en dan meer in het bijzonder in het kader van de duurzame lokale verankering en sterke integratie in België. De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast. Het uitvaardigen van de regeringsinstructies was een poging om enige rechtszekerheid te bieden aan verzoekers van een regularisatie, maar kan niet leiden dat andere categorieën sowieso verblijfsrecht geweigerd worden indien ze niet binnen het mooi omlijnde kader van de instructies vallen.

1.2.1.1 Schending artikel 8 E. V.R.M.

De broer van verzoeker, de heer H.(...) F.(...) F.(...), verblijft ook België. Hij verkreeg een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 19 december 2011. Ook de oom van verzoeker, de heer B.(...) Y.(...), woont in België en is in het bezit van een Belgische identiteitskaart. Verzoeker woont in bij zijn oom in de (...) in Brugge

De ouders van verzoeker wonen in Brazilië en dus niet langer in Téhéran.

Als verzoeker moet terugkeren naar Iran om aldaar bij de bevoegde instanties zijn aanvraag in te dienen zal dit een schending inhouden van artikel 8 E.V.R.M..

Verzoeker is sinds zijn verblijf in België volledig afhankelijk van zijn broer en zijn oom. Verzoeker wordt ook financieel gesteund door zijn oom gezien zij in hetzelfde appartement wonen.

Verzoeker heeft hier in België duurzame bindingen met deze familieleden. Als hij moet terugkeren naar Iran om daar zijn aanvraag in te dienen zal hij nergens terecht kunnen, zijn ouders wonen immers niet langer in Téhéran of zelfs in Iran.

Het is duidelijk dat in casu er geen enkel belang kan ingeroepen worden die hoger is dan het recht op een gezins- en familieleven van verzoeker. Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt die het recht op gezins- en familieleven. Het terugsturen van verzoeker zou een schending zijn van dit Verdrag.

De rechtspraak heeft reeds herhaaldelijk bevestigd dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel het familieleven van de vreemdeling dient gerespecteerd te worden (cf, Raad van State 24 maart 2000, Rev.dr.1étr, 2000,44; Raad van State 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; Raad van State 29 mei 1998,100).

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er niet kan verwacht worden van de heer H.(...) F.(...) F.(...) en de heer B.(...) Y.(...) om naar Iran te verhuizen.

"Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdelingen kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten invoeren om aan te tonen dat die redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden. "

(Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie <http://www.vmo.be/vreemdelineenrech.t/wegwijs.ast>)X?id=IQ9#evr

a)

1.2.1.2 Schending van artikel 3 E. V.R.M.,

Verzoeker bevindt zich in een situatie waar artikel 3 E.V.R.M. zou kunnen worden geschonden wanneer hij naar Iran zou moeten terugkeren om aldaar zijn aanvraag in te dienen.

Iran heeft nog steeds enorme moeite om mensenrechten te doen respecteren:

"The United Nations Human Rights Council voted 21 to 9 to review the mandate of Spécial Rapporteur Ahmed Shaheed, a welcome development for human rights in Iran, the International Campaign for Human Rights in Iran said today.

The vote signals continued concern in the international community that the human rights situation has not improved as expected since the inauguration of Président Hassan Rouhani. The Campaign added. The resolution to renew the mandate received 21 votes in favor, 9 against, and 16 abstentions. (...)

During the current session of the UN Human Rights Council, both Secretary General Ban Ki-Moon and Spécial Rapporteur Shaheed presented reports documenting continued human rights violations in Iran and the Iranian delegation issued its response, drafted by the Iranian Judiciary although this year lacking in the harsh ad hominem rhetoric of years past. (...)"

(stuk 8, International Campaign for Human Rights in Iran, "Iran's human rights showing little progress, UN votes to renew special mandate", dd, 28 maart 2014, te consulteren op <http://www.iranhumanrights.org/2014/03/unJhrc-2014/>, verzoeker zet vet)

"The human rights situation in the Islamic Republic of Iran continues to warrant serious concern, with no sign of improvement in the areas previously raised by the General Assembly or the various human rights monitoring mechanisms. This includes progress in advancing commitments accepted by the Government during its 2010 universal periodic review. Tensions between various aspects of the country's laws and its human rights obligations, along with the capricious application of those laws, remain causes of the lack of progress. As a result, gender discrimination, as well as systemic and systematic violations of civil, political, economic, social and cultural rights, continue to characterize the human rights situation in the country, " (stuk 3, UN Human Rights Council, 'Report of the Spécial

Rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran', dd. 4 oktober 2013» te consulterez op <http://shaheedoniran.org/wpcontent/uploads/2013/10/N1350031.pdf> f, verzoeker zet vet)

Dit blijkt ook uit een rapport van Amnesty International:

"Iran's crackdown on freedom of expression has dramatically escalated in the run up to this week's parliamentary elections, Amnesty International said Tuesday.

The report finds that in recent months a wave of arrests has targeted a range of groups, including lawyers, students, journalists, political activists and their relatives, religious and ethnic minorities, filmmakers, and people with international connections, particularly to media.

(...)

In Iran today you put yourself at risk if you do anything that might fall outside the increasingly narrow confines of what the authorities deem socially or politically acceptable. Harassment, arrest and imprisonment of human rights defenders, including women's rights groups} has also intensified and several NGOs have been shut down.

(...)

Amnesty International said the attacks on dissenting views come against a backdrop of a worsening overall human rights situation in Iran.

There were around four times as many public executions in 2011 as in 2010^ a practice that Amnesty International said was used by the authorities to strike fear into society. "

(stuk 4, Amnesty International, 'Iran: New report finds surge in repression of dissent', dd. 28 februari 2012, <http://www.amnesty.org/en/news/iran-new-report-finds-surge-repression-dissent-2012-02-28>, verzoeker zet vet)

"The Iranian Judiciary should immediately halt its new wave of repression of the media and civil society and stop its numerous rushed executions, the International Campaign for Human Rights in Iran said today.

In the past three days alone, the Judiciary has banned the reformist daily Bahars sentenced the prominent actress Pegah Ahangarani to 18 months in prison, and put to death 18 individuals who are ethnic minorities. "

(stuk 5> International Campaign for Human Rights in Iran, "Repression intensifies despite Rouhani's promises", dd. 28 oktober 2013^ te consulteren op <http://www.iranhumanrightslit.org/2013/10/repression-intensifies/>)

Hoewel velen nieuwe hoop hadden met de verkiezing van de nieuwe president Rouhani, is intussen gebleken dat deze hoop tevergeefs was:

"Earlier this year, while still on the campaign trail, Mr. Rouhani crafted a political platform of some 46 promises. This agenda encompassed pledges to reform and improve the Islamic republic's beleaguered economy, to reduce tensions with the West and — most significantly, from a local perspective — to serve as a champion for the embattled human rights of ordinary Iranians. Indeed, it "was these promises that set Mr. Rouhani apart from other presidential hopefuls, and allowed him to coast to victory in Iran's June election. Yet today, beyond his government's participation in nuclear negotiations with the West (which have just yielded a preliminary, confidence-building accord) all of these promises remain unmet. In his most recent assessment of Iran's internal conditions; Ahmed Shaheed, the United Nations' stalwart special rapporteur on Iranian human rights, found that "systematic violations of civil, political, economic, social and cultural rights continue to characterize the human rights situation in the country." Examples of these deformities are legion. (^)

Freedom of speech remains under fire in the Islamic republic. (...)

The Iranian government's campaign against independent media, meanwhile, continues apace. Last month, the reformist Bahar newspaper became the latest to be banned by Iran's official state media oversight agency. (...)

Meanwhile justice in the Islamic republic remains capricious — when it exists at all. Democracy think tank Freedom House estimates that despite Mr. Rouhani's campaign pledges to end systematic violations of Iranians' human rights, some 800 political dissidents currently languish in prison. (...)

The rate of executions carried out by the Iranian regime, meanwhile, is actually increasing: "

(stuk 6, The Washington Times, "Berman and Adatto; Iran's long list of broken promises", dd. 5 december 2013, te consulterez op <http://www.washingtontimes.com/news/2013/dec/5/berman-and-adatto-irans-broken-human-rights-promises/>. verzoeker zet vet)

"A week after a violent raid by prison officials at Iran's notorious Evin Prison led to the beating, injury and solitary confinement of many political prisoners, Iranian Judiciary officials continue to deny any use of violence while vivid testimonies from the families of the prisoners indicate otherwise.

Independent investigations by the International Campaign for Human Rights in Iran confirm that dozens of security and intelligence agents used excessive force at Evin Prison's Ward 350 on April 17, 2014,

allegedly to search the cells and confiscate illegal items and devices that prisoners might have kept against regulations.

"The security forces used extreme violence against the prisoners," said Hadi Ghaemi; the Campaign's executive director. "The courageous testimonies of family members of the prisoners leave no room for doubt. Iranian officials must stop their denials and immediately establish an independent investigation to hold those involved responsible," he added. "

(stuk 7, International Campaign for Human Rights in Iran, "Rouhani's silence on brutal prison attack unacceptable", dd. 22 april 2014, te consulteren op <http://www.iranhumanrights.org/2014/04/ward-350/s> verzoeker zet vet)

1.2.2. Opleiding en tewerkstelling

Verzoeker startte in September 2013 met een opleiding medewerker Snackbar aan het Syntra West (stuk 9).

Intussen werkt hij in het kader van deze opleiding met een leerovereenkomst in de snackbar Pita Efes van de heer B.(...) Y.(...) te Brugge. Het contract werd afgesloten voor een periode van 22 maanden, beginnende op 4 september 2013 en eindigend op 30 juni 2015 (stukken 10,11 en 12)

Verzoeker legt ook zijn loonfiches voor van zijn werk bij Pita Efes en zijn individuele rekening (stukken 14 en 15)

Bijgevolg is het voor verzoeker dus met mogelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om de aanvraag in te dienen aangezien hij anders zijn leercontract niet zou kunnen nakomen. Bovendien zou hij in het geheel

zijn opleiding niet kunnen verderzetten indien hij naar Iran zou moeten terugkeren om de aanvraag in te dienen,

1.2.3. Gebrek aan financiële middelen

Verzoeker beschikt evenmin over voldoende financiële middelen om zich naar het thuisland te begeven.

Om aan te tonen dat zij niet over de financiële middelen beschikt om in Iran de aanvraag in te dienen legt verzoeker zijn loonfiches en individuele rekening voor van zijn werk bij Pita Efes (stukken 14 en 15). Zij legt eveneens een attest voor van materiële en sociale hulpverlening van het OCMW Waregem waar uit blijkt dat zij niet over financiële middelen beschikt (stuk 31).

Verzoeker bevindt zich niet in de mogelijkheid dergelijke kosten te maken,

1.2.4. Contact tussen verzoeker en zijn raadsvrouw Het voortzetten van deze procedure zou onwerkbaar worden indien verzoeker moet terugkeren naar zijn land van herkomst. Gezien de afstand zou het contact tussen zijn raadsvrouw en verzoeker zeer moeilijk, quasi onmogelijk zijn.

Verzoeker heeft het recht om zijn raadsvrouw te consulteren dergelijke consultatie gaat bij voorkeur nog altijd door op het kantoor van de raadsvrouw. Niet op zijn minst om ook de vertrouwelijkheid te kunnen garanderen. Dit laatste kan zeker niet gegarandeerd worden door erop te wijzen dat men contact kan houden via de moderne communicatietechnieken.

Verzoeker is overigens nog nooit in aanraking gekomen met de ordediensten en vormt geen enkel gevaar voor de openbare orde/veiligheid.

Verzoeker hoopt dan ook dat U begrip heeft voor de aangevoerde omstandigheden en dat U inziet dat het voor hem uiterst moeilijk, zo niet onmogelijk is om naar zijn thuisland te gaan om daar zijn aanvraag in te dienen."

3.6. Volgens verzoeker vormt het feit dat hij geen banden meer heeft met Iran en dat hij enkel nog familie heeft in België die voor hem kan zorgen wel degelijk een buitengewone omstandigheid. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de elementen uit zijn aanvraag herformuleert, wat uiteraard niet van aard is om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. De verzoekende partij dient aanwijzingen te verschaffen die aannemelijk maken dat de door het bestuur in aanmerking genomen gegevens de beslissing niet vermogen te onderbouwen (RvS 21 november 2013, nr. 225 552). In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen: "De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat echter niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het feit dat betrokkene bij zijn oom verblijft en dat ook zijn broer in België verblijft, vormt dus op zich geen buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer om zich in regel te stellen met de vreemdelingenwetgeving verhindert." Verzoeker brengt geen elementen aan om deze overwegingen te weerleggen. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker in zijn middel beweert, wordt wel degelijk een afweging gemaakt, maar wordt geoordeeld dat verzoekers gezinsleven in België niet

opweegt tegen de wettelijke verplichting om zich voor zijn aanvraag tot de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland te wenden.

3.7. Verzoeker is daarnaast van mening dat het onderbreken van zijn opleiding wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt en dat het feit dat hij op de hoogte was van zijn precare verblijfssituatie niet volstaat om dit element te verwerpen. De Raad merkt echter op dat in de bestreden beslissing niet enkel de precare verblijfssituatie van verzoeker wordt aangehaald om het onderbreken van de opleiding als 'buitengewone omstandigheid' te verwerpen, maar dat eveneens wordt gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in zijn land van herkomst de opleiding niet zou kunnen voortzetten. In zijn middel brengt verzoeker hiertegen niets in, bijvoorbeeld door aan te tonen dat de opleiding tot snackbarmedewerker enkel in België zou kunnen worden gevolgd, waardoor zijn gratuite kritiek op de beslissing niet van aard is om een motiveringsgebrek aannemelijk te maken.

3.8. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn middel wederom een artikel van Amnesty International citeert en aantal bijlagen toevoegt aan zijn verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 4-6) om het gebrek aan respect voor de mensenrechten in Iran aan te kaarten. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, kunnen dergelijke algemene rapporten onmogelijk volstaan om een persoonlijk risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, die als een buitengewone omstandigheid zou kunnen worden aangemerkt, aannemelijk te maken.

3.9. Waar verzoeker zich in zijn middel beroept op de instructie van 19 juli 2009, dringt zich de vaststelling op dat in de bestreden beslissing werd verwezen naar het arrest van de Raad van State dat deze instructie vernietigde (RvS 9 december 2009, 198.769). Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken. Verzoekers toelichting dat de voorheen bevoegde staatssecretaris en het bestuur verklaarden dat de criteria van de vernietigde instructie nog steeds zouden worden toegepast, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de instructie omwille van het voormelde arrest van de Raad van State met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en derhalve niet langer – noch in negatieve, noch in positieve zin – kan worden toegepast. Alleszins, de Raad vermag niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Het betoog van verzoeker over de zgn. 'prangende humanitaire situatie' is bijgevolg volstrekt irrelevant met het oog op de wettigheidsstoetsing van de bestreden beslissing.

3.10. Bijkomend dringt zich, wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM betreft, de vaststelling op dat de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geen verwijderingsmaatregel omvat en geen enkele invloed heeft op de (onregelmatige) verblijfssituatie van verzoeker. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel zou als afzonderlijke beslissing kunnen worden aangevochten. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Om dezelfde reden, het gebrek aan een verwijderingsmaatregel, zijn een eventuele schending van het gezinsleven en daarmee van artikel 8 van het EVRM evenmin aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215 574; cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185 919).

3.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de Minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het evenredigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.12. In een tweede (derde) middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest, van de artikelen 23 en 39, § 1 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de

vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn) en van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Tegen de weigeringsbeslissing aangaande de aanvraag 9bis Vw. alsook tegen het bevel om het grondgebied te verlaten staat uitsluitend een annulatieberoep open (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § § 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, § § 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het hetzelfde Verdrag (zie tweede en derde middel), toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § § 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Verzoeker herinnert in die zin ook aan een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij bovenstaande principes werden bevestigd aangaande de mogelijkheden in het interne Belgische recht omtrent het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het betrof inzake eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het Hof is van mening dat het gebrek aan schorsend effect gedurende de annulatieprocedure niet kan worden gecompenseerd door het feit dat om daadwerkelijk een schorsend en volledig onderzoek van zijn beroep te kunnen krijgen, de verzoekende partij mogelijks tot drie verschillende beroepen moet instellen.

Dit gelet op het feit dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid slechts in aanmerking wordt genomen indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, waarbij overeenkomstig de geldende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan één van deze voorwaarden slechts is voldaan wanneer een verwijderingsmaatregel imminent wordt.

“ § 103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (...).

Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§ 105. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n'est pas non plus suspensif de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

“ § 106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention.»

(CEDH, *Josef v. Belgium*, no. 70055/10 dd. 27 février 2014)

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”.

Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de betrokkene niet kan bewijzen dat de “wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben.

Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

De beroepsmogelijkheid die op heden bestaat, namelijk het annulatieberoep, is geen daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen ook werd bevestigd in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Josef v. Belgium*. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

In casu is het ook noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallelle juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

In haar arrest dd. 16 januari 2014 (nr. 1/2014) maakt het Grondwettelijk Hof onder meer volgende overwegingen:

B.4.1. Het enige middel is met name afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen de uit een als veilig beschouwd land afkomstige asielzoekers op discriminerende wijze het recht te ontfemen op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal om hun asielaanvraag te verwerpen en om te weigeren hun de subsidiaire bescherming toe te kennen.

(...)

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § § 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § § 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § § 105 en 107).

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.7. Om na te gaan of die bepaling is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

B.8.1. Wanneer de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied imminent is, kan de asielzoeker die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag, tegen de verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Krachtens artikel 39/83 van dezelfde wet kan de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel pas op zijn vroegst plaatshebben vijf dagen na de kennisgeving van de maatregel, zonder dat die termijn minder dan drie werkdagen mag bedragen. Wanneer de vreemdeling reeds een gewone vordering tot schorsing had ingesteld en de uitvoering van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo snel mogelijk uitspraak doet. Na ontvangst van dat verzoek kan niet meer worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel (artikelen 39/84 en 39/85 van dezelfde wet).

B.8.2. Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten

van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van vijf dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn van vijf dagen, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

B.8.3. Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekers, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kunnen hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

B.8.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist overigens enkel tot de schorsing van de verwijderingsmaatregel onder de drievoudige voorwaarde dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid van de situatie aantoonst, dat zij minstens een ernstig vernietigingsmiddel aanvoert en dat zij een risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem niet ertoe verplicht om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemde wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

B.8.5. De Ministerraad geeft aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het ogenblik dat hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak doet, rekening kan houden met nieuwe elementen om het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bij verwijdering naar het land van herkomst van de aanvrager, te evalueren. Er zij opnieuw opgemerkt dat die praktijk zou voortvloeien uit een zekere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verzoekers dus geenszins de waarborg hebben dat de nieuwe bewijselementen of de ontwikkeling van de situatie in overweging zullen worden genomen door de Raad. Artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat de annulatieberoepen worden ingediend volgens de modaliteiten bepaald in artikel 39/69, dat betrekking heeft op de beroepen met volle rechtsmacht inzake asiel, geeft immers uitdrukkelijk aan dat de bepalingen van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, die betrekking hebben op het aanvoeren van nieuwe elementen, niet van toepassing zijn op de annulatieberoepen. Evenzo is artikel 39/76, § 1, tweede lid, van dezelfde wet, dat preciseert onder welke voorwaarden de nieuwe elementen worden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in het contentieux met volle rechtsmacht zitting heeft, niet van toepassing op de Raad wanneer hij de annulatieberoepen onderzoekt.

B.8.6. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Bijgevolg onzegt artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 de asielzoekers die uit een veilig land afkomstig zijn en wier aanvraag het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming, daadwerkelijke rechtshulp in de zin van die bepaling.

B.9.1. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 voert dus een verschil in behandeling in, ten aanzien van het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, tussen de daarin beoogde asielzoekers en de andere asielzoekers die, tegen de beslissing tot verwerping van hun aanvraag, een schorsend beroep kunnen instellen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die, om daarvan kennis te nemen, over een bevoegdheid met volle rechtsmacht beschikt.

B.9.2. Het Hof moet nagaan of dat verschil in behandeling redelijk verantwoord is, hetgeen inhoudt dat het berust op een objectief en relevant criterium en het evenredig is met het nagestreefde doel.

B.10.1. Het verschil in behandeling berust op het criterium van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft of, wanneer hij staatloos is, van het land waarin hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had alvorens op het grondgebied aan te komen. Dat criterium is objectief.

B.10.2. Artikel 23, lid 4, van de Procedurerichtlijn bepaalt :

« De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien :

[...]

c) het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd :

i) omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of

ii) omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd, onverminderd artikel 28, lid 1, of

[...] ».

B.10.3. Uit die mogelijkheid vloeit voort dat « de nationaliteit van de verzoeker een factor is die in aanmerking kan worden genomen als rechtvaardigingsgrond voor de behandeling bij voorrang of de versnelde behandeling van een asielverzoek » (HvJ, 31 januari 2013, C-175/11, H.I.D. en B.A., punt 73).

B.10.4. Hieruit vloeit evenwel niet voort dat, door te voorzien in een behandeling bij voorrang of een versnelde behandeling van de asielaanvragen ingediend door personen afkomstig uit bepaalde als veilig beschouwde landen, de lidstaten die asielzoekers de « fundamentele waarborgen » zouden kunnen ontzeggen die zijn ingevoerd door de Procedurerichtlijn of door de « basisbeginselen » van het Europees recht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft immers geoordeeld :

« Niettemin moet worden gepreciseerd dat, om discriminatie te vermijden tussen de verzoeken van asielzoekers van een welbepaald derde land die bij voorrang worden behandeld en die van staatsburgers van andere derde landen die volgens de gewone procedure worden behandeld, deze procedure bij voorrang de asielzoekers van de eerste categorie niet de waarborgen mag ontzeggen van artikel 23 van richtlijn 2005/85, die voor alle soorten procedures gelden » (ibid., punt 74).

B.10.5. Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn.

In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld :

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten »

(HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).

B.10.6. De beslissing tot niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag die is ingediend door een uit een veilig land afkomstige asielzoeker houdt effectief de verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

B.10.7. Het recht op een daadwerkelijk beroep erkend bij artikel 47 van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan, worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Het veronderstelt bijgevolg eveneens dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met een bevoegdheid met volle rechtsmacht mogelijk maakt.

Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in het asielcontentieux bij artikel 39 van de voormelde richtlijn is overigens niet van toepassing op de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, maar wel op de beslissing tot verwerping van de asielaanvraag. Hieruit vloeit voort dat het een onderzoek veronderstelt, niet alleen van de grief afgeleid uit het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in geval van uitzetting van de verzoeker naar een land waar dat risico bestaat, maar eveneens van de grieven afgeleid uit de schending van de bepalingen met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

B.11. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

B.12. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de maatregel die het enkel mogelijk maakt een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure voor de categorie van uit een veilig land afkomstige asielzoekers, in elk geval niet evenredig is met het doel van

snelheid, omschreven in B.2.1, waarnaar de wetgever streeft. Immers, dat doel zou kunnen worden bereikt door, in die hypothese, de termijnen voor het instellen van het beroep met volle rechtsmacht in te korten, waarin de wet overigens reeds voorziet voor andere gevallen.

B.13. Het enige middel is gegrond. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 dient te worden vernietigd." Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te dienen beschikt verzoeker niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dat deze procedure niet voldoet aan art. 13 EVRM werd recent bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Josef v. België. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Ten overvloede verwijst de verzoekende partij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/II). Het betrof een Iraanse vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Opdat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig."

3.13. het tweede middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet en van de artikelen de artikelen 23 en 39, § 1 van de Procedurerichtlijn. Los van de vraag of deze bepalingen, gelet op de aard van de bestreden beslissing dienstig worden aangevoerd, *quod non*, blijft verzoeker in gebreke uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de ingeroepen bepaling uit de vreemdelingenwet en de ingeroepen bepalingen uit de Procedurerichtlijn zou schenden.

3.14. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet kon worden weerhouden, waardoor evenmin dient te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden werd (cf. RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). Ook artikel 47 van het Handvest heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover verzoeker beschikt om zich tegen een ten aanzien van hem genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. Het bestuur, dat de *in casu* bestreden beslissing heeft genomen, is uiteraard geen 'gerecht' zoals daarvan sprake is in voornoemde bepaling.

3.15. Daarnaast merkt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op dat de theoretische uitleg van verzoeker niet concreet wordt betrokken op de bestreden beslissing. De uiteenzetting van verzoeker over de effectiviteit van een annulatieberoep maakt in wezen kritiek uit op de wet waarvoor de Raad niet bevoegd is (cf. RvS 5 januari 2009 nr. 189 245). De overwegingen uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 27 februari 2014 (EHRM, 27 februari 2014, S.J. t. België), die verzoeker in extenso weergeeft, hebben betrekking op de rechtsmiddelen tegen een verwijderingsmaatregel die thans niet relevant zijn aangezien de bestreden beslissing, zoals hierboven reeds toegelicht (zie punt 3.10), geen verwijderingsmaatregel omvat. Het door verzoekers weergegeven arrest van het Grondwettelijk Hof (GwH 16 januari 2014, nr. 1/2014) heeft dan weer betrekking op een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, die ook onmogelijk analoog of commensurabel kan worden geacht met de thans bestreden rechtshandeling.

3.16. Er werd geen schending van artikel 13 van het EVRM of van artikel 47 van het Handvest aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN